

Kedves Testvérek!

Nem tudom, ki az, akinek a szájából szereted hallani a nevedet? Mi az a megszólítás, mi az a hangleejtés, ahogyan mondja valaki a nevedet és az igazán kedves a számodra?

Akár úgy, hogy fiam, lányom. Kisfiam. Drága kincsem. Gyermekem. Édesanyám, édesapám. Szerelmem.

Akár e keresztneveden, vagy egy olyan néven, beceneven, amit csak ő és te ismersz.

Nem tudom, átélted-e már, hogy Isten a neveden szólít? Hogy név szerint ismer, hogy törődik veled, hogy fontos vagy a számára?

Neveden szólítottalak... enyém vagy... - ezt olvastuk Ézsaiásnál. S a mai történetünkben is egy ilyen Ige van a fókuszban, egy csodálatos néven szólítás. Egy párbeszéd kis elemére fókuszálunk:

„- Mária! (...) Rabbuni!”

I. A veszteség valósága: hol vagy?

Nagyhéten beletekinthettünk Krisztus szenvedésébe és halálába, átélve a fájdalmát és a rettenetes igazságtalanságát annak, ami történt Isten Fiával. Mindeközben valami általánosan fájdalmas és nehéz dolog mutatkozott meg a számunkra: a halál valóságos. Isten Fia is úgy győzi le a halált, hogy átmegy rajta, az életét adja.

Isten szeret és ezáltal sebezhetővé válik Ő maga is. Isten szenved. Isten ebben a világban, ebben a szeretetben meghal értünk, mert az ember elutasítja ezt a szeretetet.

A halál legfájdalmasabb valósága, hogy aki volt, az már nincs. Nincs itt. Egy része, a lelke, a személye, az, aki azzá tette őt, aki, már nincs itt.

„Itt egy halott eltűnik és soha többé nem található meg: ez Jézus földi teste. Ugyanakkor nemsokára megjelenik egy csodálatos személy, akinek az arca ugyanaz: új, dicsőséges testben. Ez Jézus feltámadásának csodája: eltűnik a régi és hiába keresik a tanítványok, hiába keresik a zsidók.”

Mária átéli ezt a hiányt: Jézus nincs ott. Sír, sőt, az eredeti szó inkább ezt jelenti: zokog. Hiszen elvesztette szeretete tárgyát. A legfontosabbat. Ehhez fogható hiány nincs. Ez a fájdalom elborít, sőt, teljesen a hatalmába kerít.

Mária ezért sír: „...a halál elragadta őt... legalább a teste itt lenne. Nincs itt a teste, tehát nem maradt belőle semmi... hol van?” (...) „Add vissza Őt nekem!” – kérleli a férfit, akit a kertésznek vél.

Feltámadás nélkül eddig tart az ember története. Él tovább neve, az emlékezete, ha lesz, akinek hiányzik néhány évig, évtizedig. És mikor az ember erre ráeszmél, tudat alatt ráérez, mindent megtesz, hogy emlékezzenek rá, hogy ne vesszen el az emlékezete. Hogy szeretetett, híres, hírhedt legyen.

II. A feltámadott válasza: itt vagyok!

„...ámde Krisztus feltámadt a halálból, mint az elhunytak első zsengeje.” (1Kor 15, 20)

Hála és dicsőség legyen Istennek, hogy feltámasztotta a Fiút. És a „Vagyok”, az örök létező életre hívta azt, aki halott volt, de újra él.

Egy nő éli át először a feltámadás örömét: az új világ születését. Jézus hiányát és újra megtalálását is.

Az életet adó Isten, az élő Isten, aki szavával teremti a világmindenséget, szavával újra kapcsolatot teremt és reménységet ad, identitást ad. „Mária” – mondja neki. A nevét mondja. Úgy, ahogy csak Ő tudja mondani. Ő pedig válaszol: Mester, mesterem. Mivel él, élő kapcsolat lehet újra Mária és a Mester között. Nem egy emlék, hanem élő, valóságos kapcsolat. Az új teremtés előíze ez: mikor legyőzik a halál és a szenvedés.

Jézus él, mert az élet elpusztíthatatlan. A kereszt titka, hogy Isten leszállt a mi mélységünkbe. A feltámadás titka, hogy Isten felemel az Ő magasságába. A feltámadást érteni nem lehet, és így a feltámadástól nem vezet út a feltámadott Jézushoz, hanem mindig csak fordítva: a feltámadottal való találkozásból következik a hit. Új teremtés kezdődik a feltámadott Jézusban és a Lélek munkájában történik és zajlik ma is, most is...

Csak maga a feltámadott Jézus tud meggyőzni a Lélek által: Ő lép oda hozzád és mondja a nevedet! Látja a szenvedésedet, a fájdalmadat, a magányodat, hogy senki nem ért meg igazán, a hiányaidat, a sebeidet, a hitetlenségedet, a bűneidet, a kiábrándultságodat...

...és a nevedet mondja: ... én vagyok! Én vagyok az! Az enyém vagy! Szeretlek!

S majd ilyen lesz a feltámadás is. A mi halálunk utáni feltámadásunk. A legnagyobb félelmünkhöz kapcsolódik az élő Isten.

János apostol, aki az evangéliumot írja, maga is találkozik a feltámadt Jézussal, a Jelenések 1, 17-18-ban ezt olvassuk:

„Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.”

Óriási reménység és üzenet ez a saját halálunk és feltámadásunk kapcsán.

A reménységünk és győzedelmes hitünk ugyanis, hogy nem a halálé az utolsó szó.

Mert úgy tűnik, ez a vége: mindannyian meghalunk egy nap. Végleg elveszítjük magunkat. A halálban ez történik: leállnak a kognitív funkcióink, sőt, az érzéseink, az emlékeink elvesznek. Látszólag minden odalesz, akik vagyunk egy szempillantás alatt. Ámde Krisztus feltámadt a halálból és mindaz, aki hisz Benne, annak örök élete van. Ezt mondta a Mester:

„Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon. Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.” Jn 6, 39-40

Hiszen, ha Krisztus feltámadt a halálból, mi is feltámadunk majd. Hogyan fog ez történni? Valami hasonló lesz majd, mint ami itt történt: a nevedet fogja mondani, felébreszt majd, boldog örök életre ébreszt fel. Ismeri a nevedet, nem felejtí el. Mikor már senki nem fog emlékezni a nevedre, évszázadok, évezredek múlva... Ő nem feled és ama napon a neveden szólít majd:... és te majd az Ő nevével feleled: Mester!

III. Mint egyház, közösség, Isten népe:

Mária és Jézus találkozásának van egy közösségi üzenet is a számunkra. A személyes találkozás, hívás és üdvbizonyosság mellett egy közösségi dimenzió: a vőlegény és a menyasszony találkozása... Krisztus és az anyaszentegyház... (Bolyki János kapcsolja ehhez az: Énekek énekének könyvét: 3, 1-4: „Alig mentem tovább tőlük, máris megtaláltam, akit lelkemből szeretek. Megragadtam, nem is engedem el...”)

Az egyház szolgálata ezt elmondani: „Láttuk az Urat!” Ez a dolgunk, mindent ezért kell tennünk. Ez a szíve, a lényege annak, amiért az egyházat, Isten népét Isten ebben a világban fenntartja és őrzi: az evangélium hirdetése, a feltámadott Úrról való tanúság.

Jézus Krisztus feltámadt, él, sőt uralkodik! Ő a leghatalmasabb uralkodó, minden hatalom Neki adatott. Igazságot szolgáltat minden ártatlannak és elnyomottnak. Legyőzte a legnagyobb ellenséget, a halált és számonkér mindenkit, aki bántott, elnyomott, kizsákmányolt, hazudott... A feltámadás tehát szembesít, bűnbánatra és megtérésre hív. A feltámadt Király nem tűri meg a bálványokat, féltőn szeret és Úr akar lenni a mi életünkben is.

Jézus Krisztus nevére minden térd meghajol! Őt magasztaljuk ma, Hozzá kiáltunk, Benne hiszünk, Őt hívjuk segítségül.

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Fil 2, 5-11)

Ámen!

Thoma László